

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 14C/537/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213222801
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Kováčová
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2018:4213222801.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno v konaní pred sudkyňou JUDr. Oľgou Kováčovou v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Michalská 18, Bratislava, IČO: 36 854 140, v konaní zastúpeného advokátskou kanceláriou HMG & PARTNERS s.r.o., Štefanovičova 12, Bratislava, proti žalovaným: 1/ V. Z., nar. XX.XX.XXXX, 2/ F. Z., nar. XX.X.XXXX, obaja bytom N., o zaplatenie 7.120,14 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 15,80 % ročne zo sumy 3.552,90 € za obdobie od 16.12.2010 do zaplatenia z a m i e t a.

Žiadna zo strán sporu n e m á právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 9.10.2013 (v zmysle jej úpravy, o ktorej súd rozhodol uznesením č.k. 14C/537/2014-38 zo dňa 23.6.2014) domáhal, aby súd zaviazal žalovaných v rade 1/ a 2/ zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 7.120,14 € spolu s úrokom vo výške 15,80 % ročne zo sumy 3.552,90 € od 17.9.2013 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 3.552,90 € od 17.9.2013 do zaplatenia a náhradu trov konania. Podanú žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 003096382R poskytol žalovaným v rade 1/ a 2/ úver. Keďže žalovaní v rade 1/ a 2/ svoje zmluvné povinnosti riadne neplnili, teda poskytnutý úver riadne nesplácali, ku dňu 15.12.2010 úver zosplatnil. Ku dňu 16.9.2013 jeho pohľadávka predstavovala sumu vo výške 7.120,14 €, ktorá pozostáva z dlžnej istiny vo výške 3.552,90 €, dlžného úroku vo výške 2.058,31 €, dlžného úroku z omeškania vo výške 1.288,12 € a dlžných poplatkov vo výške 220,81 €. Zároveň si uplatnil na zaplatenie zmluvný úrok a úrok z omeškania za obdobie od 17.9.2013 do zaplatenia. Titulom náhrady trov konania si uplatnil náhradu zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia.

2. O podanej žalobe tunajší súd rozhodol rozsudkom č.k. 14C/537/2014-60 zo dňa 2.3.2015, ktorým žalovaných v rade 1/ a 2/ zaviazal zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu vo výške 5.576,41 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 3.552,90 € od 17.9.2013 do zaplatenia ako aj náhradu trov konania k rukám právneho zástupcu žalobcu titulom súdneho poplatku sumu vo výške 241,85 € a titulom trov právneho zastúpenia sumu vo výške 333,25 €, to všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti (o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 15,80 % ročne z dlžnej sumy za obdobie od 16.12.2010 do zaplatenia) súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti a v časti výroku o náhrade trov konania podal odvolanie žalobca. O podanom odvolaní rozhodol Krajský súd v Nitre ako súd odvolací uznesením č.k. 7Co/270/2016-83 zo dňa 31.5.2017 tak, že rozsudok tunajšieho súdu v napadnutej zamietajúcej časti a v časti výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil tunajšiemu súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď sa nestotožnil s

právnym názorom prvoinštančného súdu ohľadne nároku na zaplatenie zmluvného úroku po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru a rozhodnutie prvoinštančného súdu v tejto časti považoval za predčasné. Tiež uložil prvoinštančnému súdu opätovne sa zaoberať tvrdením žalobcu ohľadne existencie dohody so žalovanou o tom, že splatné úroky a poplatky sa dňoch ich splatnosti stávajú súčasťou istiny, ktorá je potom následne úročená ako istina. V prípade existencie takejto dohody uložil prvoinštančnému súdu zaoberať sa platnosťou takéhoto dojednaní.

3. Tunajší súd riadiac sa rozhodnutím odvolacieho súdu vec opätovne prejednal. Vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom vec v zmysle § 180 CSP prejednal v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu i žalovaných v rade 1/ a 2/. Po oboznámení sa s obsahom listín predložených v priebehu konania, a to zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere, dokladu o čerpaní úveru, oznámenia o zosplatnení úveru, podacích hárkov, oznámenia o zosplatnení úveru, podacieho hárku, podania žalobcu, vyjadrenia žalobcu, prehľadu finančných operácií, sadzovníka, uznesenia č.k. 14C/537/2014-38 zo dňa 23.6.2014, rozsudku č.k. 14C/537/2014-60 zo dňa 2.3.2015, odvolania, uznesenia č.k. 7Co/270/2016-83 zo dňa 31.5.2017, úverových obchodných podmienok, všeobecných obchodných podmienok ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci:

4. Dňa 2.3.2009 uzatvoril žalobca so žalovanými v rade 1/ a 2/ zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. 003096382R. Na základe tejto zmluvy bol žalovaným v rade 1/ a 2/ poskytnutý úver do výšky úverového rámca vo výške 4.000,- €. Zmluvné strany sa dohodli na úročení úveru úrokovou sadzbou 15,80 % ročne, pričom RPMN bola v zmluve ustálená vo výške 19,18 %. Celkové náklady dlžníkov spojené s úverom boli vyčíslené vo výške 2.012,80 €. Žalobca z dôvodu neplnenia zmluvných podmienok žalovanými v rade 1/ a 2/ písomným podaním zo dňa 16.12.2010 žalovaným v rade 1/ a 2/ oznámil, že ku dňu 15.12.2010 zosplatnil poskytnutý úver. Záväzok dlžníkov vyčísliť vo výške 4.340,10 €. Žalovaným v rade 1/ a 2/ vyzval na zaplatenie dlžnej sumy do 27.12.2010. Žalovaní v rade 1/ a 2/ dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradili. Žalobca sa v tomto konaní domáha zaplatenia sumy titulom pohľadávky voči žalovaným v rade 1/ a 2/, ktorú vyčísliť k 16.9.2013 na sumu vo výške 7.120,14 €, ktorá pozostáva z dlžnej istiny vo výške 3.552,90 €, dlžného úroku vo výške 2.058,31 €, dlžného úroku z omeškania vo výške 1.288,12 € a dlžných poplatkov vo výške 220,81 €.

5. V priebehu sporu žalobca predložil súdu úverové obchodné podmienky účinné od 1.1.2009 a všeobecné obchodné podmienky účinné od 1.1.2009.

6. Žalovaní v rade 1/ a 2/ sa k podanej žalobe nevyjadřili.

7. Predmetom sporu je po zrušení prvoinštančného rozsudku v časti žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie zmluvného úroku vo výške 15,80 % ročne zo sumy 3.552,90 € od 16.12.2010 do zaplatenia.

8. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 499 Obchodného zákonníka, za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (v znení platnom od 01.01.2008) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b) citovaného zákona, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1, 2 citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorým bol novelizovaný Občiansky zákonník, bola prebratá Smernica Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095,21/4/1993, strana 29-34) túto smernicu je nevyhnuté využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť len ak súd má právomoc zhodnotiť neprimerané podmienky z úradnej povinnosti, čiže určiť, či je podmienka nečestná. Iba takto je možné chrániť spotrebiteľa pred záväzkom voči nečestnej podmienke.

Podľa § 5b zákona č. 250/2006 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1.6.2014, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa § 29b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ustanoveniami § 5a ods. 1, písm. b) <N.. a ods. 2 až 4 <K. sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. májom 2014; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. májom 2014 sa však posudzujú podľa predpisov účinných do 30. apríla 2014.

Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

9. Vykonaným dokazovaním vychádzajúc z právneho názoru vysloveného odvolacím súdom vo svojom rozhodnutí súd preskúmaním nároku žalobcu v časti zmluvného úroku uplatneného z dlžnej istiny po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru (nárok na zaplatenie zmluvného úroku vyčísleného za obdobie od 16.12.2010 do zaplatenia) dospel k záveru o nedôvodnosti tohto uplatneného nároku. Súd vychádzajúc zo skutočností, že predmetom sporu je nárok zo zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka, ktorú je však potrebné považovať i za zmluvu spotrebiteľskú, pričom ide konkrétne o spotrebiteľský úver, s ktorým názorom sa stotožnil i odvolací súd vo svojom uznesení č.k. 7Co/270/2016-83 zo dňa 31.5.2017, aplikujúc ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. z úradnej povinnosti, bez ohľadu na pasivitu žalovaných v rade 1/ a 2/, prihliadol na existenciu skutočností oslabujúcich nárok veriteľa voči spotrebiteľovi. Pokiaľ ide o uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie zmluvného úroku z dlžnej istiny i za obdobie po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru (čo žalobca učinil písomným podaním zo dňa 16.12.2010, ktorým bolo konštatované predčasné zosplatenie úveru k 15.12.2010), súd posudzujúc tento nárok v zmysle § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka prihliadnuc na ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žalobca má nárok na zmluvný úrok len do času účinkov vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (ktorej zmysel spočíva v predčasnom zosplatení záväzku dlžníka z dôvodu porušovania zmluvných povinností dlžníkom), pretože týmto jednostranným právnym úkonom sa pohľadávka veriteľa predčasne stáva splatnou v celom rozsahu. Vzhľadom aj na účel zmluvného úroku, ktorým je odplata za poskytnuté peňažné prostriedky, vyhlásením

splatnosti úveru poskytnutého na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, stratil žalobca právo uplatňovať si zmluvné úroky aj naďalej. Podľa názoru súdu dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov platia len do splatnosti dlhu a od splatnosti úveru je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. V danej veci žalobca pristúpil k vyhláseniu splatnosti úveru a tým treba považovať celý dlh za splatný a nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. V tejto súvislosti súd poukazuje na ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého by sa zmluvné dojednanie (jeho existenciu však žalobca skutkovo netvrdil), ktoré by zaväzovalo žalovaných v rade 1/ a 2/ k plateniu zmluvných úrokov aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru odchyľovalo od zákona v neprospech spotrebiteľa, pretože by zhoršilo jeho postavenie. S poukazom na uvedené súd (postupujúc podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z.) žalobu v časti uplatneného zmluvného úroku za obdobie odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru (t.j. od 16.12.2010) do zaplatenia zamietol. Súd v tejto súvislosti dopĺňa, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto rozdiely spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmami vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Takéto konanie veriteľa neponíma v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Ohľadne tohto právneho názoru súd odkazuje aj na rozhodovaciu prax súdov SR napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014.

10. Pokiaľ žalobca tvrdil, že zmluvné strany sa dohodli na tom, že splatné úroky a poplatky sa dňom ich splatnosti stávajú súčasťou istiny, ktorá je potom ďalej úročená ako istina, súd konštatuje, že žalobca existenciu takejto dohody nepreukázal a to ani predložením úverových obchodných podmienok a všeobecných obchodných podmienok účinných k 1.1.2009. Súd preskúmaním uzavretej spotrebiteľskej zmluvy, predložených úverových obchodných podmienok a všeobecných obchodných podmienok takúto dohodu medzi zmluvnými stranami nenašiel. Pokiaľ by aj takáto dohoda existovala, súd poukazuje na to, že v zmysle § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka sa úrokom z úveru úročí len istina čerpaného úveru, a to na základe dohody zmluvných strán až do splatnosti úveru, v danom prípade do 15.12.2010 kedy bola vyhlásená predčasná splatnosť celého úveru. Prípadná dohoda zmluvných strán o tom, že splatné úroky a splatné poplatky sa dňom ich splatnosti stávajú súčasťou istiny úveru je možná, ale nie

za účelom ich úročenia úrokom z úveru. Branie úroku z úroku bolo zakázané už v rímskom práve a tento zákaz pretrváva do dnešných čias, keď v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka je úrok a aj úrok z omeškania len príslušenstvom veci a nie vecou hlavnou. Tento záver súdu korešponduje aj s judikatúrou Najvyššieho súdu Českej republiky (napr. rozsudok sp. zn. 35 Odo/101/2002 z 24.3.2004) ale aj uznesením Ústavného súdu ČR sp. zn. I. US 1893/08 zo dňa 13.11.2008. Dlhý úrok z úveru je súčasťou dlžných splátok, ktorých splatnosť nastala do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Po márnom uplynutí lehoty splatnosti splátok úveru a splátok úroku z úveru ako aj poplatkov splatných do vyhlásenia predčasnej splatnosti a po márnom uplynutí lehoty splatnosti predčasne splatnej istiny úveru má veriteľ dlžníka nárok už len na úrok z omeškania z dlžnej istiny, keďže omeškaním dlžníka sa odmena za úver (t.j. zmluvný úrok) nezvyšuje. Tento záver vyslovil aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí publikovanom pod R 59/98, podľa ktorého veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu.

11. S ohľadom na vyššie uvedený právny názor súdu, súd žalobu v časti, ktorá zostala predmetom sporu, zamietol.

12. O nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP a § 396 CSP tak, že s ohľadom na čiastočný úspech oboch strán sporu vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Komárno v dvoch písomných vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozsudku vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).